

РЕШЕНИЕ

№ 1394

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 27.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11479** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Т. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], чл. 390, вх. 01, ет. 2, ап. 009 срещу Решение № 1040-21-453/15.06.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на С. Т. М. срещу Разпореждане № 214-00-6637-1 от 27.05.2022 г., на ръководителя по осигуряването за безработица и е потвърдено същото.

В жалбата до съда, жалбоподателят е изложил доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърждаващото го решение, като и за необоснованост. Сочил се, че последните му трудови правоотношения приключват на 28.03.2022г., а не както административният орган е приел на 16.05.2022г. и то със съвсем различно дружество. Според жалбоподателя заличаването му като управител в „Дарън“ ЕООД има чисто формално действие, което не поражда правни последици за разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО, тъй като това дружество не извършва търговска дейност от февруари 2020г., от същото не са подавани никакви декларации за данъчно осигурени лица, дружеството няма наети служители, а издадения на същото акт за deregистрация по ЗДДС, удостоверява нулев облагаем оборот за последната една година. Подчертава, че от месец февруари 2022г. е налице друго правоотношение, с друг търговски субект „Дарън комерс“ ЕООД, на което към посочения момент е бил управител също по договор за управление и контрол, за което по надлежния ред е

декларирал и внасял осигурителни вноски, което обстоятелство не е спорно. Счита даденото от административния орган тълкуване на разпоредбата на чл. 10 от КСО за неправилно, като според осигуряването по трудовото му правоотношение с „Дарън“ ЕООД е прекратено от 01.02.2020, с прекратяване на дейността на дружеството, а не е прекъснато. В заключение отправя искане за отмяна на обжалваното решение и удовлетворяване на искането му да получи парично обезщетение в регламентирания размер и срок по чл. 54а, ал. 1 от КСО.

При разглеждане на делото жалбоподателят лично поддържа жалбата и моли за отмяна на оспореното разпореждане. Не претендира разноски.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. - град, представляван от юрк. М., оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на оспореното решение, като се позовава на съдебна практика в тази насока. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 20.05.2022 г., С. Т. М. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО, като декларира прекратяване от 16.05.2022 г. на правоотношението с дружество „Дарън“ ЕООД. Представил е и копие от заповед № 5/25.03.2022 г., издадена от осигурител “Дарън комерс“ ООД, за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 28.03.2022 г., на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. По подадено от жалбоподателя заявление, с разпореждане № 214-00-6637-1 от 27.05.2022 г. на основание чл.54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 3 е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 16.05.2022 г. до 15.09.2022 г. в размер на 18,00лв. дневно.

При извършване преценка по правото на ПОБ на жалбоподателя, по данни от ТРРЮЛНЦ е установено, че С. Т. М. е заличен като управител на “ДАРЪН” ЕООД, ЕИК[ЕИК] на 16.05.2022 г. За дата на последно прекратяване на осигуряването по смисъла на чл. 54а, ал. 4 от КСО за жалбоподателя е приета датата на заличаването му в ТРРЮЛНЦ като управител, като от тази дата, той не подлежи на осигуряване по реда на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, т.е. 16.05.2022г. е приета за правопораждаща дата по реда на чл. 54а, ал. 4 от КСО.

Срещу така издаденото разпореждане по реда на чл. 117 от КСО С. М. е подал жалба, която е отхвърлена като неоснователна с Решение № 1040-21-453/15.06.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. – град. Мотивите за това са, че по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването му се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж. В решението е посочено, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита за осигурителен стаж, правоотношението, при което се полага труд не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо, че дейността по чл. 4 или чл. 4а от КСО не е прекратена. В решението на директора на ТП на НОИ е цитирана разпоредбата на чл. 140, ал. 4 от Търговския закон /ТЗ/, която определя, че избор и освобождаване на управител, имат действие от вписването им в Търговския регистър. Съгласно чл. 141, ал. 6 от ТЗ овластяването на управителя и неговото

заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им. Във връзка с преценката относно правото и размера на ПОБ за дата на последното прекратяване на осигуряването е взета предвид датата, на която е вписано заличаването на жалбоподателя като управител на „Дарън“ ЕООД в ТРРЮЛНЦ. В тази връзка е прието, че жалбоподателя, в качеството си на едноличен собственик на капитала на „Дарън“ ЕООД единствено и само по своя инициатива е променил управлението на дружеството, като е назначил В. Т. М. за управител, поради което е приложима нормата на чл. 54б, ал. 3 от КСО. Съгласно посочената разпоредба, безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца. В тази връзка с решението на директора на ТП на НОИ е прието, че предявената от С. Т. М., жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а атакуваното разпореждане да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 1040-21-453/15.06.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е връчено на жалбоподателя на 10.12.2022 г.

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-В. до съда, е подадена чрез административния орган, на 14.12.2022 г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – издаден ли е акта от компетентен орган, в писмена форма, спазени ли са материалноправните и административнопроизводствените правила; актът съобразен ли е с целта на закона.

Оспореният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма и от компетентен орган по чл. 117, ал. 3 от КСО, съгласно приложена по делото Заповед № 1712/17.08.2015г. на управителя на НОИ.. При издаването му съдът намира, че не са налице допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава, или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на

задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 предвижда, че паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: 1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

Спорът по делото е относно определяне момента на последното прекратяване на осигуряването и съответно относно приложимата хипотеза, при която следва да се отпусне обезщетение за безработица на жалбоподателя. Административният орган в случая е определил дължимото обезщетение на С. М. в срока и в размера по чл. 54б, ал. 3 от КСО като е приел, че датата на последното прекратяване на осигуряването е тази, на която е вписано в Търговския регистър заличаването на жалбоподателя като управител на дружеството „Дарън“ ЕООД, а именно 16.05.2022г., а не датата, на която е прекратено трудовото му правоотношение с „Д. К.“ на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, която е 28.03.2022г., за което С. М. е приложил заповед № 5/25.03.2022г. Този извод съдът намира за правилен и законосъобразен.

По делото няма спор, че заличаването на жалбоподателя като управител на „Дарън“ ЕООД е вписано в ТРРЮЛНЦ на 16.05.2022г., което е публично известно обстоятелство. За да е налице право на парично обезщетение за безработица, следва кумулативно да са налице законоустановените предпоставки в чл. 54а, ал. 1 от КСО. По смисъла на тази разпоредба, определящ за преценка на правото на парично обезщетение за безработица е моментът на прекратяване на осигуряването на лицето, а не прекъсване на осигуряването. Следва да се прави разлика между двете хипотези, тъй като правните им последици са различни. Изискването да не бъде упражнявана трудова дейност касае периода след датата на прекратяването на правоотношението. Началната дата за отпускане на парично обезщетение за безработица е датата на последното прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества. Видно от публикуваните на интернет страницата на Агенция по вписванията данни, жалбоподателят е бил заличен като управител на „Дарън“ ЕООД на 16.05.2022г. С оглед на това, правилна е преценката на административния орган, че последното прекратяване на осигуряването е от 16.05.2022г., независимо че самото дружество не е генерирало приходи и не е имало реализиран оборот в каквато насока са изложените в жалбата възражения. Релевантно за спора е обстоятелството, че жалбоподателят реално е бил управител на това дружество преди посочената дата и неговите управителни функции не са били прекратени. В този смисъл неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че дружеството не е извършвало търговска дейност, поради което същият отговаря на законовите изисквания за изплащане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а, ал. 1 КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването /. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването /се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за

осигурителен стаж.

Съгласно чл. 140, ал. 4 от ТЗ избор и освобождаването на управител имат действие от вписването им в ТРРЮЛНЦ. Едва от този момент лицето придобива и престава да притежава качеството на управител. По смисъла на цитираната разпоредба вписването има конститутивно действие, тъй като законът категорично повелява, че освобождаването на управителя поражда правни последици от момента на вписването. При конститутивното действие обстоятелството или факта поражда правни последици едва след вписването /обективно не съществува в правната действителност преди това/ т.е. вписването се явява елемент от правното съставяне. Според чл. 7, ал. 1 от ЗТР, подлежащите на вписване обстоятелства стават известни за третите добросъвестни лица от момента на вписването им в Търговския регистър. ТП на НОИ-С. град се явява трето добросъвестно лице, тъй като не е участвало при регистрацията на търговското дружество, в органите му на управление и в търговската му дейност и е уведомяван за обстоятелствата, касаещи дружеството чрез вписването им в Търговския регистър. За дата на прекратяване на осигуряването следва да се счита датата на вписването в Търговския регистър на освобождаването на управителя на дружеството. В съответствие с тази разпоредба, за дата на прекратяване на осигуряването на управителите на търговски дружества се счита датата, на която заличаването на управителя е вписано в този регистър. В този смисъл е и практиката на ВАС Решени № 6296/19.05.2017г. по адм.д. № 2842/2017г., Решение № 2695/1.3.2018г. по адм.д. № 298/2017г.; Решение № 15852/21.12.2017г. по адм. д. № 4364/2017г. В тази връзка неоснователни са и изложените в жалбата възражения, че заличаването от Търговския регистър имало чисто формално действие, което не пораждало правни последици за приложението на разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО. След като г-н М. не е бил заличен като управител на „Дарън“ ЕООД и е изпълнявал функциите на управител на същото дружество до посочената дата и след като сам, по собствено желание е взел решението да бъде освободен от това му качество, то е изпълнена хипотезата на чл. 54б, ал. 3 от КСО, поради което правилно при приложението на посочената разпоредба е определен периода и размера на дължимото обезщетение за безработица. Както бе посочено по-горе от настоящото решение, в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена.

Във връзка с изложените от жалбоподателя твърдения, че дружеството не е извършвало търговска дейност, съдът намира, че по отношение на същия е налице прекъсване на осигуряването, а не прекратяване на осигуряването. Прекратяване на осигуряването е възникнало на датата на вписване на заличаването му като управител на дружеството.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че процесния случай попада в хипотезата на чл. 54б, ал. 3, предложение 1 от КСО при определяне размера и периода на дължимото ПОБ, поради което правилно и законосъобразно с оспореното решение е потвърдено разпореждането, с което е определен периода и размера на

отпуснатото обещетение.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 143, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Т. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], чл. 390, вх. 01, ет. 2, ап. 009 срещу Решение № 1040-21-453/15.06.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на посоченото лице срещу Разпореждане № 214-00-6637-1 от 27.05.2022 г., на ръководителя по осигуряването за безработица

ОСЪЖДА С. Т. М., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: